

Det, der bliver.

Herrens Ord bliver evindeligt.
(1. Pet. 1, 24.)

Guds Rige ligt Surdejg.

Himmeriges Rige ligner en Surdejg, som en Kvinde tog og lagde ned i tre Maal Mel, indtil det blev syret altsammen. Matth. 13, 33.

I den sidste Lignelse, vi be- tragtede, den om Sennepskornet, fremdrog Jesus Guds Riges ibo- ende Evne til, trods dets ringe Begyndelse, at vokse sig stor og udbræde sig.

I nærværende Lignelse peger han ogsaa paa Guds Riges ibo- ende Evne eller Kraft; men her viser denne sig ikke udadtil, men derimod som Evne til at gennemtrænge alt.

To andre Steder i Ny Testa- mente bruges Ordet Surdejg so Billede paa Evne til at gennemtrænge eller gennesyre. Det ene Sted er Mt. 16, 6 flg.: „Ser til, og tager i Værelse for Farisæernes og Sadukæernes Sur- dejg". Det var deres Lære. Det andet Sted er 1. Kor. 5, 6—8: „Ud- rens den gamle Surdejg" osv. Det er Sæderne, der peges paa her. Falsk Lære og slette Sæder har ogsaa Evne til at gennem- syre Livet.

Disse to Steder tjener til at kaste Lys over, hvad Jesus men- ner, naar han ligner Himmeriges Rige ved Surdejg. Guds Rige ejer Evne til at gennemtrænge et Menneskes Erkendelse, saa det faar ret Forstand paa Sandheden til Frelse, og det ejer tillige Evne til at gennemtrænge Sæderne, saa Guds Riges Borgere stræber efter at leve et Liv, der er dem værdigt, og til- lige efter at vorde fuldkomne, som vor Fader i Himlen er fuld- kommen.

Tænk bare paa Sæderne i de forskellige Forhold i Livet: Et Menneskes Forhold til sig selv, at det lever et rent og sædeligt Liv; dets Forhold til Næsten, saa mangfoldigt det er: Forholdet mellem Mand og Kvinde over- hovedet, mellem Ægtefæller, mel- lem Forældre og Børn, mellem Søkende, mellem Skolebørn og Legekammerater, mellem Mester og Lærling, mellem Sælger og Køber, mellem Regering og Un- dersaatter, osv.

Det er Frelserens Mening med denne lille Lignelse at sige, at Himmeriges Rige har Evne til at gennemsyre alle disse Forhold til det gode, ligesom falsk Lære og slette Sæder gennesyres og fordærver deres Liv, der kommer under disses Indflydel- se.

Og det er sandt, at Guds Ri- ge har saadan Evne og Kraft. Denne Evne har ikke vist sig alle Vegne, hvor Guds Rige er kommen hen. Men lad os her min- des et andet Ord af vor Herre Jesus: „Guds Rige er inden i eder" (Luk. 17, 21). Hvor Guds Rige modtages af Mennesker i Hjertet, hvorfra Livet udgaar, der viser det Evne til at gennem- syre baade Begreberne og Sæ- derne. Hyklere kan ikke tilintet- gøre denne Lignelses Sandhed.

Og tænk videre paa Lignel- sens Anvendelse ud i Samfundet. Vi har pegt paa flere nærliggende Samfundsforhold; men tænk vi- dere paa Ædelhedens Frem- me i Modsætning til Drukkens- kab og Fraaseri! Og tænk paa Barmhjertighedsgerninger, som Kristendommen har fremmet!

Jesus vil sige til dem paa sin højre Side, naar han kommer igen som Dommer: „Kommer hid, I min Faders velsignede! arver det Rige, som har været eder be- redt fra Verdens Grundlæggelse. Thi jeg var hungrig, og I gav mig at spise." osv. (Matth. 25, 34—40). Meget af det, som det- te Sted peger paa, er bleven fremmet og bliver fremmet i Sam- fundet, hvor Guds Rige faar Lov til at syre det.

„De helliges Ø".

Af H. P. Hansen.

Der er næppe nogen mere in- teressant og paa den anden Side mere ukendt Del af Kirkens Hi- storie end den, der knytter sig til den gamle irske Kirke.

Britterne modtog Evangeliet før Slutningen af det fjerde Aarhundrede. Deres Historie af- tvinger Beundring for deres He- roisme under det kejserlige Roms og de hedenske Angelsakers For- følgelser, og man kan ikke an- det end beklage, at saa lidet af deres gamle Historie er bevaret. St. Patrick, Ninian og Kentigern, der gør de Tusinder delagtige i Evangeliet, var Britter. Kon- stantin den Stores kristne Moder var en født Britte. Intet Folk i Kirkens Historie har udvist større Troskab mod deres Bibel, naar Evangeliets Fjender søgte at drive dem bort fra Sandheden.

Patrick's Liv som Slave, som en Fyrste blandt Prædikanter, som en Missionær, der i guddom- melig Kraft besejrede et helt Folks dybt rodfæstede Afguderier og i Kristi Kærlighed vandt dem og deres Børns Hjerte for Evangeliet, er uden Sidestykke i Misionshistoriens Biografier.

Patrick's Historie tabte sin le- gendariske Karakter, da den lær- de Erkebiskop Ussher, der levede i det 17. Aarhundrede, frem- stillede Irlands Apostel som en lige saa jævn som megtig evange- lisk Prædikant. I det følgende Aarhundrede oprettede Kong Georg den Tredie Irlands eneste Ridderorden, St. Patrick's Ridde- re. Georg var en afgjort Prote- stant. Hverken han eller hans Minister havde mindste Tanke om at forsonse romerske Katolik- ker med evangeliske i den nye Orden. Det irske Parlament var en protestantisk Institution, og et Flertal af Ordenens Riddere har altid været Protestanter.

„The Lords Commissioners of the british Treasury" gav 1887 Ordre til, at „The Tripartite Life of Patrick" tillige med an- dre Dokumenter, vedrørende Ir- lands Apostel, skulde trykkes og optages blandt „the chronicles and memorials of Great Britain and Ireland during the middle Ages". Denne lærde Dokumentssamling er et helt Leksikon fuldt af gam- le Skrifter vedrørende Patrick og hans Gerning.

Det fremgaar af Patrick's egne Oplevelser, at han i Sejsten- aarsalderen sammen med mange andre faldt i Røverhænder og blev ført fra sit Hjem i Skot- land til Irland, hvor han blev solgt som Slave til en hedensk Godesejer.

I sit Hjem havde han ikke agtet meget paa sine kristne Forældres Formaning, men de- res Ord var dog ikke faldne paa Stengrund. Medens han som Sla- ve drev sin Herres Hjord gen- nem Irlands Skove og fulgte den over grønne Sletter, begyndte Gudsordets Sæd i hans Hjerte at spire og bære Frugt.

Senere fik han sin Frihed, og han kunde vende hjem til sit Fædreland. Men han brændte af Længsel efter at gøre de heden- ske Irer delagtige i den Skat, han selv havde fundet, og han blev sit Forsæt tro, uagtet hans Forældre forsøgte at holde ham tilbage.

Saa drog han om paa „den grønne Ø" fra Landsby til Lands- by, samlede ved Hjælp af Trom- meslag de hedenske Stammer under aaben Himmel og for- kyndte dem Evangeliet paa deres egen Tunge, den, han selv havde lært som Slave der i Lan- det, og inden mange Aars For- løb forstummede de hedenske Fabler og Viser paa Folkets Mund og i Steden for lød Lovsangs til hans Pris, der havde kaldt ogsaa Irland fra Mørke til sit beundringsværdige Lys.

I den legendariske Historie om Patrick finder vi en smuk Brug af Salmverset: Disse forlader sig paa Vogne og disse paa He- ste, men vi vil prise Herren vor Guds Navn." Sl. 20, 8.

Hvert tredje Aar ved Foraars-

jævndøgnet, der sluttede det kel- tiske Aar, blev Tarafesten holdt paa den store Bregsette. Der var Irlands fem Konger samlede, de fem og tyve Jarler, deres Led- sagere og deres Krigere og Vog- ne. Da Natten faldt paa, tog de alle Plads i ni tredobbelte Kred- se om det store blomsterkransede Baal, der tændtes paa Taras Borgterrasse. Overalt i Irland var hver Arne kold. Folket ventede at gentænde dens Ild fra den hel- lige Flamme, der slog ned fra Himlen og tændte Baalet.

Som den stærke Trængsel var stillet i angstelig Forventning, saas et klart Lys skinne paa Slettens yderste Grænse. Hvem, skreg Kong Laeghaire, har vo- vet at begaa denne Helligbrøde. Og alle Raadsherrerne, Barderne, Dommerne og Herremændene svarede: Vi ved det ikke. Druidernes Højding raabte til Kongen: Der- som denne fjerne Flamme ikke straks bliver slukket vil den aldrig blive kvalt. For den vil vor hellige Flamme blegne, den Mand, som har tændt den, vil herske over dig og os, og hans Efterfølgere vil for stedse regere over Irland.

Saa befalede Kongen, at Druider- ne skulde gribe den forbyrdske Usling og bringe ham til Tara. Om med deres Vogne, deres Heste og deres Stridsmænd drog Drun- derne af Sted for at udføre Hver- vet.

De fandt, at Lyset skinede fra et lille Alter, der var rejst i en simpel Hytte, og foran Alteret knælede hvidklædte Mænd i Bøn.

Det var Patrick og hans tolv Præster og Drengen Benignus, som var i Færd med at forrette deres Midnatstjeneste og hilse Paaskemorgens Gry velkommen. Druiderne turde ikke gaa ind, men de bad Patrick komme ud til dem. Missionæren efterkom Op- fordringen og fulgte Druiderne til Taras Borg, alt imens han sang: Disse forlader sig paa Vo- ge og disse paa Heste, men vi vil prise Herren vor Guds Navn.

Foran de forsamlede Strids- mænd og Folkeskare prædikede han om det Rige, der er grundet af Kongernes Konge, og for- kyndte det Evangelium, der er bestemt for alle Mennesker.

Hans Ord havde en saadan Kraft, at hele Naturen lyttede i Tavshed, Tidemand holdt op med at rinde, Trærnes Grene rørte sig ikke, Ørnen standsede sin Flugt, og Mullas hvide Hjort stod bøjet over Floden uden at drikke.

Druidernes Magt var brudt. Da Dagen gryede, blev den magiske Kræds slettet, Baalet var ikke fortæret af Ild, og den eneste Flamme, der skinnede gennem Halmrøret var den Al- terild, som de Kristne havde tændt for at fejre deres Herres Opstandelse.

Følgende Træk vidner om, hvilken Virkning Guds Ord hav- de paa de hedenske Sind.

Engang Patrick var paa en Rejse, havde han overdraget det til sin Medhjælper Lomman at age Vare paa hans Baad.

Mens Lomman sad og læste højt af Evangeliebogen, hørte en ung Mand ved Navn Fortehern derpaa og blev saa grebet deraf, at han vilde være Kristen. Lom- man døbte ham i en aaben Kilde i Nærheden.

Den unge Mand blev hos Mis- sionæren, til hans Moder kom for at søge efter ham. Hun var glad ved at træffe Missionæren, der var Britte som hun selv. Hun modtog ogsaa Evangeliet og drog tilbage til sit Hjem og fortalte sin Husbond alt, hvad der var hændet hende og deres Søn.

Hendes Husbond, der hed Fe- dilmid, hørte med Tilfredshed Hustruens Fortælling, ligesom han ogsaa glædede sig over de britiske Missionærers Komme, fordi hans egen Moder var Datter af en britisk Konge. Fedilmid vilde ogsaa se og hilse paa Lom- man, som han tiltalte i den britiske Tunge og spurgte ham om hans Rang og Tro.

Lomman svarede: Jeg er en Britter, og en Kristen, Discipel

af Biskop Patrick, som Gud har sendt herover for at døbe Ir- lands Folk og vinde dem for Troen paa Kristus, han, som ogsaa har udsendt mig.

Fedilmid kom nu ogsaa til Troen tillige med hele sin Fam- ilie, og han bragte Missionæ- rerne et Offer, bestaaende af Jordegods, og rørlig Ejendom og Formue med alle hans Rettig- heder som en Højding over sit Følge.

I en gammel irsk Homilie om Patrick hedder det:

En Engel førte Patrick til Ca- pua paa Armons Bjerg, hvor Herren talte til ham, som han talte til Moses paa Sinai, og bød ham gaa og prædike Evan- geliet for Ierne, og han gav ham Jesu Stav.

„Jesu Stav", siger Giraldus Cambrensis, har med Rette den første Plads blandt Biskoppernes Hyrdestave. Den indtager en fremtrædende Plads i Irlands Kirkehistorie. Denne „berømte Stav" og en berømt Evangelie- bog var ifl. Bernhard af Clair- vaux de nødvendige Adkomster til Bispeædet i Armagh.

Det var ved Hjælp af Bibelen, for hvilken „Jesu Stav" kan sættes som Symbol, at Patrick og hans Disciple udførte det store Værk, der forvandlede Irland fra at være en Afguders Bolig til at blive „de helliges Ø".

TO ANBEFALINGER.

Af I. M. H.

I.

Dansk Missionshjem, Brooklyn. Under Møderne i Brooklyn boede Past. L. C. Lar- sen, Penn Yan, og jeg paa Mis- sionshjemmet der Steds.

Nu, da Verdenskrigen er for- bi for denne Gang, og der at- ter er „aaben Sp" mellem Ame- rika og Europa, og Rejselivet vel nok tager Fart igen som i forrige Tider, ogsaa til Skandi- navien, vil jeg benytte Anlednin- gen til at henlede Opmærksom- heden paa ny paa Dansk Mis- sionshjem i Brooklyn (130 Pros- pect Ave.). Naar du paa din Rejse til og fra „det gamle Land" maa tage Ophold en kortere eller længere Tid i New York, Brooklyn, da vælg at bo paa Missionshjemmet i Brooklyn. Der kommer du i gode Hænder, faar god Mad og godt Logi og bliver fri for Optrekkeri og Spe- kulanter. Paa Missionshjemmet bor du — for at tale med Pro- feten — i „Fredens Hytter og paa et stille roligt Sted," saa roligt i hvert Fald, som du kan inde det i en Verdensby. Pros- pect Ave. har hverken Sporvogn eller Højbane, og dog kan du komme op at køre baade over og under Jorden ganske nær ved.

Past. J. J. Kildsig bor paa Hjemmet og er som bekendt Samfundets Immigrantmissionær og vil som saadan gaa dig til Haande med Raad og Daad an- gaende din Rejse over Land og Vand. Og Mr. Wm. Hellenberg er Hjemmets Bestyrer, og han vil have Omsorg for dig med Kost og Bopæl og andet, du be- høver i den Henseende under dit Ophold paa Hjemmet.

Skriv derfor til en af nævnte Mænd angaaende din Rejse. Meld dem Tiden og Stedet for din Ankomst, og en af dem vil modtage dig paa Stationen eller sørge for, at du bliver modtaget. Du vil ikke beklage dig over, at du tog Ophold paa Dansk Missionshjem, 130 Prospect Ave., Brooklyn, N. Y.

II.

Alterbilleder.

Rundt omkring, ogsaa blandt vore Landsmænd i Amerika, byg- ges der nye Kirker — og Gud ske Lov for hvert Guds Hus, der rejses; det har sin uvurder- lige Betydning for at give „det kære Evangelium" frit Løb i- blandt os.

Man vil have et smukt Alter- billede til sin nye Kirke, eller maaske til den gamle; det er ret og godt; lad Guds Hus blive saa smukt og indbydende som muligt.

Men hvor skal man vende sig hen for at faa et smukt Alter- billede? Meget ofte gaar man til fremmede Kunstnere, hvis Kunst dog ofte kan være lille nok.

Men er det ikke ogsaa at gaa over Aaen for at hente Vand! Vi har en god dansk Mand i en af vore danske Menigheder. Mr. Alfred Rasmussen, 20 Glade Ave., Jamaica Plain, Boston, Mass., tilhørende den for Kirkens Me- nighed i Boston; han har udført adskillige Alterbilleder og vil sikkert kunne levere flere. (Mr. Rasmussen er Søn af den be- kendte Indremissionær Martin Rasmussen i Danmark).

Jeg er ikke Kunstkender; men saa meget tror jeg dog, at jeg tør sige, at Mr. Rasmussens Alter- billeder kan nok staa Maal med dem, man faar andre Ste- der fra, ja de staaar over dem.

Til eder derfor, som skal an- skaffe et nyt Alterbillede til eders Kirke eller Væggebillede til eders Missionssal, vil jeg sige: henvend eder først til Mr. Ras- mussen; han kan utvivlsomt le- vere eder, hvad I behøver i den Henseende.

CORDOVA, NEBR.

Det er ikke ret ofte, vi lader høre fra os gennem Danskens Spalter; og naar vi gør det, saa er det ikke af Skrivelyst, men fordi et eller andet er sket iblandt os, som vi tænker, andre i vort Samfund er interesseret i at vide noget om. Det kan saa være af enten sørgelig eller glædelig Art eller ogsaa begge De- le.

Denne Gang er det det sidste. Johan M. Jensen døde enmlig den 2. Dec. glad i Troen paa sin Frelser. Det vakte almindelig Sorg, da Budskabet om hans Død naaede os fra Omaha, hvor han døde paa Ford Hospital; thi han var meget afholdt baade i og udenfor vor Menighed.

Stille, sagtmodig og ydmyg var hans Gang iblandt os, altid villig til at tjene og ofre efter vor store Mesters Forbillede.

Han tjente i Menigheden i en Aarrække baade som Kasserer, Søndagsskoleforstander og Sang- leder, saa lange Gud gav ham Kræfter dertil.

Han var af dem, vi kalder Men- ighedsens Pillar og som selv vel- signede er til Velsignelse.

Gud give os mange af den Slags Folk i vore Menigheder. Vi behøver dem haardt og savner dem meget, naar de gaar bort.

Hvorfor mon Gud ofte kald- der de Mænd tidlig hjem, som vi synes daarlige at kunne und- være i hans Gerning paa Jord?

Mon det er for, at vi mere inderligt og ivrigt skal bede Hø- stens Herre om at udgive Ar- bejdere i sin Høst? Eller er det, fordi Gud i sin Kærlighed vil spare dem den lange Pilgrims- gangs Besværligheder? Thi lyk- keligst er Barnet, der alt er kommen hjem."

Det glædelige ved dette Døds- fald er nemlig dette, at saavidt vi kan skønne, saa er der ingen Tvivl om at vor kære Broder er gaet ind til sin Herres Glæde. Se, det kan vi godt unde ham, selv om vi maa dybt savne ham.

Johan Jensen var født den 7. Aug. 1877 i Leek, Slesvig, og kom som Dreng med sine For- ældre her til disse Egne, hvor han siden har opholdt sig.

Han blev konfirmeret den 24. Marts, 1895 af Past. N. P. Sim- monsen og ægteviet til Sofie Jør- gensen den 8. Oktober 1901 af Past. J. Markussen.

I deres Ægteskab fødtes dem 5 Børn, hvoraf 2 er konfirmeret.

Efter at Mr. Jensen en længe- re Tid ikke havde været rask, men dog kunnet være oven Sen- ge det meste af Tiden, beslutte- de han sig til at rejse til Omaha for at underkaste sig Lægebe- handling der. Jeg rejste med ham derned den 24. November, og Lægen gav ham godt Haab om at blive nogenlunde rask igen. Den 28. rejste han atter derned for at blive der en længere Tid. Det viste sig dog snart, at Læ-

gen intet kunde gøre, og hans Hjemgang var nær for Haan- den. Hans Hustru og Søster na- ede lige derned en Time før hans Død og fik taget Afsked med ham, men paa Gensyn hisset.

En stor Skare var til Stede ved hans Begravelse den 5. De- cember, hvor undertegnede tal- te paa Dansk over Teksten: „Kø- stelig i Herrens Øjne er hans hel- liges Død" og paa Amerikansk over Ordet: „Denne var ogsaa med Jesus af Nazzaret."

Det tør vi være forvisset om, at han er endnu og vil altid væ- re. Lovet være Herrens Navn!

Hvad Vejret angaar, da har vi det bedste, vi kan faa med me- gen Sne og stærk Kulde, mere end vi plejer at have paa den- ne Aarstid.

I Menighedsarbejdet gaar det mere og mere paa det amerik- ske Sprog. I Verona besluttede vi dog atter at indføre Dansk i Søndagsskolen.

Med Hensyn til Sagen om vor Samfundsskoles Forbliven i Blair eller Plytning tør vi ikke ndtale os, indtil vi faar fuld Oplys- ning fra Syymands-komiteen om de forskellige Tilbud. Men naar denne foreligger, tror vi, at Sa- gen bør henlægges til Menighe- dernes Afgørelse.

Theo. P. Beek.

RUNDE JENS.

Storm, Slud og bidende Kul- de.

Og dog er der en Vandrings- mand paa Landevejen, han kæm- per sig frem mod Vinden, ja bo- rer sig ind i dens kolde Favn og fryser.

Vaad er han til Skindet, trist er han i Sindet, for han er ene og forladt, og det er Juleaften. Jo, da sidder andre lunt in- den Døre, har Varme og Mad og Venner og glæder sig.

Nu ser han et Lys lidt borte fra Vejen, det skinner som en Stjerne ud i Mørket, og derhen styrer han sine Skridt.

Det var en større Gaard. Snart er han ved Døren, han aabner den og træder ind i Forstuen.

„Nu kommer han!" — „Der er han!" — „Nu har vi ham!" hørte han tre Stemmer inde fra Stuen, og Døren blev revet op.

En Strøm af Lys straaledede ham i Møde og en dejlig Duft af Mad fik hans Tænder til at løbe i Vand.

Han traadte ind og hilste. Da saa han et dækket Bord, mærkede en liflig Varme, men mødte skuffede Blikke.

„Det var ikke Farbror," ud- brød en lille Pige paa seks Aar.

„Nej, mit Barn, vi kunde da ogsaa nok tænke, at han gaar ikke paa Fjorden i et saadant Vejr," sagde Manden i Huset.

„Undskyld, men De vilde vel ikke unde mig Ly for Natten!" bad Vandringsmanden.

Mand og Hustru saa til hinan- den, saa nikkede hun til ham, og de gik begge ud i Køkkenet, hvor der blev ført en hviskende Raadslagning.

Lidt efter gik Barnet ogsaa ud for at høre paa Forhandlin- gen.

Imidlertid stod Vandringsman- den derinde og ventede, medens han nu og da kastede stjaalne Blikke hen efter Bordet med den gode Mad, og for dog at sige noget veklede han et Par Be- mærkninger om Vejret med Kar- len.

Men hvor det dog varede længe med den Raadslagning der- ude! Hvordan mon det gik, mon han fik Lov til at blive, og mon de vilde unde ham en ordent- lig Seng, saa han rigtig kunde blive varm og rigtig kunde hvile? Benene verkede under ham, saa træt var han. Han følte det ret nu, da han var Hvilen saa nær.

Saa, nu aabnedes Døren.

Nej, det var Tjenestepigen, der kom med noget til Bordet. Hun lod Døren staa paa Klem, og nu hørte han Barnet derude spørge: „Hvorfor har han væ- ret i Tugthuset?"

„Tys!" bød Moderen derude. Men Vandringsmanden blev bleg, hans Læber bævede, og der